

Predica de la Krefeld

(Credința este o încredere neclintită în ceea ce nădăjduiești,
o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd, Evrei 11:1)

Duminică, 29 martie 1986, ora 10⁰⁰

Fr. Frank

...Chiar dacă nu întotdeauna se poate realiza ceea ce ne propunem, facă-se doar voia lui Dumnezeu și atunci este suficient.

De multe ori este necesar să facem ceva, să ne îndreptăm spre acele locuri unde este nevoie pentru a ajuta, și nu doar să aducem o rugăciune în fața tronului harului. Ambele lucruri aparțin împreună: rugăciunea și ajutorarea practică. Fie ca întotdeauna Dumnezeu să ne dea înțelepciunea și harul de a face acest lucru în mod corect și la momentul potrivit.

Voi știți că noi n-avem înțelepciune de la noi înșine, ne lipsește în fiecare zi. Dar Dumnezeu ne-a ajutat până astăzi și ne va ajuta până la sfârșit. Laudă Lui pentru aceasta. Cât de recunoscători putem fi că putem sta sub răsunetul curat al Cuvântului lui Dumnezeu, să-l credem, să credem așa cum spune Scriptura. Nu pentru a interpreta, ci pentru a crede. Așa cum am auzit în Cuvântul de introducere, să ne punem încrederea în Domnul. Cine se încrede în El nu poate fi dat de rușine. Așa este scris: „*Oricine își pune încrederea în Domnul nu va fi dat de rușine*”. Dacă ne-am încrezut în oameni atunci este posibil să fim dați de rușine. Dar dacă ne-am încrezut în Dumnezeu nu putem fi dați de rușine – acesta este un adevăr minunat.

Am pe inimă ca aceste zile să devină pentru noi toți o binecuvântare durabilă, ca oamenii să-L trăiască pe Dumnezeu într-un mod nou, fiecare în domeniul cel mai necesar. Toți avem nevoie de acest lucru. Unul are nevoie de salvare, altul de vindecare, iar un altul de eliberare. Toți avem nevoie de binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu. Acestea sunt ore de pregătire pe care Dumnezeu ni le dăruiește în felul acesta, iar noi vrem să beneficiem de ele. Pentru aceasta este necesar să lăsăm deoparte tot ce ne deranjează, tot ce ne-ar putea reține sau împiedica și să ne concentrăm asupra Domnului și a Cuvântului Său.

Cred că am spus-o ieri sau altădată, uneori o întrebare nepotrivită poate duce la răspunsuri care nu sunt o binecuvântare pentru alți oameni. Să nu pierdem mult timp întrebând cum stau lucrurile cu el sau cu ea. Ci să ne întrebăm pe noi înșine: „Cum este cu mine? Cum stau eu înaintea lui Dumnezeu? Aș putea sta înaintea Lui dacă El ar reveni astăzi?”. Atât timp cât noi suntem încă ocupați cu alții este posibil să ne fi uitat pe noi înșine. Și la ce ne-ar ajuta dacă alții ar fi pregătiți, iar noi n-am fi?

Eu cred că Dumnezeu ne-a trimis fângăduințele Sale pentru acest timp cu un scop foarte precis. Cuvântul și voia Lui ne-au fost descoperite. Pentru mine acesta este un semn că am găsit har înaintea lui Dumnezeu. Dacă n-am fi găsit har înaintea lui Dumnezeu am fi trecut pe lângă ceea ce face Dumnezeu acum la fel ca marea masă a credincioșilor. Voi știți că în viață uneori trebuie să iei decizii, mai ales atunci când este vorba de întregul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Unii frați de aici știu că recent am fost invitat să vorbesc într-o mare adunare. Noi toți cei ce cunoaștem lucrurile, dorim să chemăm o mulțime de oameni împreună și de preferință să ținem o predică puternică. Dar oamenii nu vor mesajul pentru acest timp, nu-l vor pe prorocul trimis de Dumnezeu și tot ceea ce este legat de slujba lui; ei vor activități evlavioase, dar nu ceea ce contează acum.

Duminica trecută la Zürich, când eram împreună cu fratele Barilier, dintr-o dată ca din cerul senin mi-a trecut prin inimă: acolo unde Cuvântul pentru acest ceas nu este bine venit acolo nici eu nu pot fi bine venit. Viața mea, slujba mea și întreaga mea existență nu pot fi separate de ceea ce a făcut Dumnezeu în acest timp. Eu într-adevăr trebuie să trăiesc cu aceasta, n-am de ales și este de la sine înțeles că drumul meu trebuie să fie mai dificil și mai greu de înțeles decât cel al credinciosului obișnuit. Dar nu vă faceți griji din pricina mea, eu Îl cunosc pe Cel ce-mi poartă de grijă; de asemenea pot spune în taină Cine este, Îl cunosc pe Cel ce Se îngrijește de mine. El este Cel ce Se îngrijește de toți.

Dacă ai vrea să gândești sau să judeci omenește atunci nu te-ai înțelege pe tine însuși și cu atât mai puțin împrejurările în care ești plasat. Dar un lucru este adânc ancorat în inimile noastre: O,

Dumnezeule, făcă-se voia Ta în viața mea! Nu întotdeauna putem spune cum arată voia lui Dumnezeu, dar noi știm un lucru: Dumnezeu va îngădui doar ceea ce este în voia Lui. Nicio vrabie nu cade pe pământ fără ca El s-o știe. Tot ceea ce ni se întâmplă trece pe dinaintea Lui. Uneori se întâmplă lucruri pentru a separa duhurile, pentru a face o cernere, pentru a verifica dacă oamenii rămân statornici sau sunt dependenți de împrejurări în relația lor cu Dumnezeu. Dumnezeu vrea să facă din noi astfel de oameni care să nu depindă de nimeni și de nimic, de nicio împrejurare, ci doar de El.

De asemenea, așa cum am citit aici, ei nu se poticnesc, fiind neascultători de Cuvânt. În cuvântul de introducere a fost citit din 1Pet. 2, iar eu doresc să recitesc vers. 7: „*Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut!* („Așadar vouă care aveți încredere vi se dă bunul prețios” – lb. germ.) *Dar pentru cei necredincioși, «piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului»*”. Pentru unii este o piatră de poticnire, o piatră de cădere, de sminteală. Pentru alții este Piatra prețioasă din capul unghiului, Piatra aleasă.

Întotdeauna a existat o diviziune în mijlocul poporului, și la fel este și în aceste zile. Unele lucruri s-au întâmplat în timpul slujbei fratelui Branham. Așa este scris și despre Domnul nostru: „*Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată* („pentru o despărțire” – lb. germ.): *ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi*” (Ioan 9:39).

Toți aceia care cred că văd clar și ei știu deja totul foarte clar, fără să fi citit vreo predică a fratelui Branham lor le-a fost întotdeauna totul foarte clar – acestor oameni doresc să le spun astăzi, fără a-i osândi, că lor nu le este încă nimic clar. Claritatea nu vine de la noi, claritatea vine de la Dumnezeu. Cuvântul Domnului a venit la proroc pentru a ne fi transmis în claritate divină. Am mai multă nădejde pentru cei ce încă n-au claritate decât pentru cei ce știu deja totul.

Dar și acest lucru dorim să-l evidențiem, și anume faptul că de-a lungul anilor Dumnezeu ne-a condus din claritate în claritate. Așa este, de acest lucru putem da mărturie. Multe lucruri ne-au fost ascunse și ele ne-au fost descoperite în decursul timpului. Multe lucruri nu ne erau clare și Dumnezeu ne-a dăruit claritate asupra lor. Așa este scris și în epistola către Filip. 3:15: „...și dacă în vreo privință sunteți de altă

părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință („Dumnezeu să vă descopere și acel lucru – lb. germ.)”. Nimeni nu trebuie să-l învețe pe celălalt. Învățătura vine de la Dumnezeu.

Așa este scris, „în ziua aceea nimeni mai învăța pe vecinul sau pe fratele său, ci toți vor fi învățați de Dumnezeu”. Cum se întâmplă acest lucru? Ne așezăm la picioarele lui Isus și ascultăm cuvintele binecuvântate ale gurii Sale. Când a fost citit Cuvântul din introducere a trebuit să mă gândesc la Evr. 11 îndeosebi vers. 1 cu privire la încredere.

Citim Evr. 11:1: „*Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd* („Credința este o încredere în ceea ce nădăjduiești, o convingere neclintită despre lucrurile care nu se văd ”– lb. germ)”.

Credința este o încredere în ceea ce nădăjduiești, ea este neclintită pentru că nu este ceva mișcător, ci este nemișcătoare, statornică pe vecie. Pe cât de ferm este Dumnezeu pe atât de ferm este Cuvântul Lui. Așa cum noi ne putem baza pe Dumnezeu tot așa ne putem baza și pe Cuvântul Său. Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu poate trece, ci rămâne în veci. Credința nu este ceva ce se clatină, ceva mișcător. Credința este o încredere neclintită că Dumnezeu, prin nădejdea pe care a trezit-o în noi prin făgăduințele pe care ni le-a dat, va aduce la împlinire ceea ce ne-a făgăduit. Această nădejde nu duce la dezamăgire, ea duce la împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. La sfârșit ne rămâne: credința, nădejdea și dragostea, după cum o citim în 1Cor. 13.

Credință în ce? Nu în noi, nu în împrejurări, nu în oameni. Credința în Dumnezeul Cel viu care ni S-a descoperit personal în Isus Hristos, Domnul nostru, care ne-a răscumpărat, ne-a împăcat cu Sine și a restabilit părtășia cu noi. Nădejdea că tot ceea ce ne-a promis se va întâmpla, până la transformare și răpire, atunci când va bate ceasul lui Dumnezeu. Așa cum ziua aceea a fost o zi neobișnuită tot așa și ziua revenirii lui Isus Hristos va fi o zi neobișnuită, așa și învierea morților în Hristos va fi ceva neobișnuit. De asemenea și răpirea va fi ceva neobișnuit. Unii oameni pretind că au deja credința de răpire.

Dragii mei, nu vrem să ne certăm în legătură cu aceste lucruri, dar dorim să accentuăm un lucru: noi nu vrem o teorie, nu vrem cuvinte goale. Noi vrem să avem certitudinea credinței în Dumnezeu că mergem spre lucruri care ni s-au pus înainte. Și desigur să nu spunem: „Noi le avem deja”. Ci să credem că Dumnezeu ne va da totul, pas cu pas, așa cum va fi necesar în ceasul în care se va împlini Cuvântul lui Dumnezeu. Eu cred că înainte de răpire toți cei ce vor avea parte de răpire vor avea în ei, ca și Enoh, mărturia lui Dumnezeu că plăcerea lui Dumnezeu se odihnește asupra lor.

Dacă cineva îmi spune: „Eu am credința de răpire”, și în clipa următoare produce o explozie de ură, defăimare și are întreaga ființă răutăcioasă – un astfel de om este de două ori înșelat, iar el o va vedea abia la sfârșit. Pregătirea conduce înspre faptul că plăcerea lui Dumnezeu se va odihni asupra noastră. Așa a fost cu Enoh, așa am auzit despre Domnul nostru atunci când glasul a răsunat din cer: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!”*.

Eu nu abuzez de Scriptură când spun că asupra tuturor din fiecare epocă care au ascultat din inimă ceea ce spune Adunărilor Duhul, au auzit și primit cu credință cuvintele Celui ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, asupra lor se odihnește plăcerea lui Dumnezeu. Plăcerea lui Dumnezeu nu se odihnește asupra celor ce trec pe lângă ceea ce vorbește și face El. Ci asupra acelor ce ascultă ceea ce spune Adunărilor Duhul; ba mai mult, ei nu vor adăuga nimic la ceea ce a spus Dumnezeu. Ei nu vor avea dorința să prezinte omenirii vreă descoperire specială sau să facă atmosferă, ca și cum ar alimenta focul cu foalele. Noi nu vrem foc străin pe altarul lui Dumnezeu. Noi vrem oameni care se pun pe altarul lui Dumnezeu pentru ca focul Duhului Sfânt să cadă și să mistuie tot ceea ce nu este de origine divină pentru ca după aceea să ne pecetluiască și să ne introducă în Trupul Domnului. Da, noi credem mesajul divin pentru acest timp din toată inima și din tot sufletul. Dar noi nu credem în toate mesajele care au apărut și care merg în toate direcțiile cerului. Noi credem în unicul mesaj divin, așa cum ne-a fost lăsat în Cuvântul lui Dumnezeu, și toți cei ce sunt din Dumnezeu ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și nimic altceva.

Dacă pe un om îl gădilă urechile ca ici și colo să audă mereu ceva nou atunci unei astfel de inimi încă nu i-a vorbit Dumnezeu. Cât de des vezi oameni care sunt pe drumuri pentru a auzi ceva nou. Nu! Un om care a auzit de Dumnezeu, care a primit Cuvântul în inimă....Aceasta o spune și fratele Branham: toți cei ce sunt feciorelnici și curați înaintea lui Dumnezeu primesc sămânța divină a Cuvântului în inima lor și atunci se închide gura pântecelui inimii; apoi începe să crească, să prindă contur. Nu amestecând din nou și din nou! Ci primind în inimă sămânța divină curată, apoi inima se închide pentru orice altceva și începe să crească și să crească. De aceasta avem noi nevoie: să nu săvârșim absolut niciun fel de curvie spirituală. Ci pe baza afirmațiilor clare ale Scripturii, pe baza Cuvântului care nu înșală, fără a adăuga sau a scoate ceva.

Acest lucru îl puteți primi de la mine și nu este un lucru pentru care îmi pot asuma vreun merit. Dar pot spune un lucru, dacă Dumnezeu mi-a dăruit har, atunci aceasta constă în două lucruri: eu cunosc Cuvântul Lui și mesajul pentru acest timp, prin descoperire divină. Acesta nu este meritul meu, ci chemarea și responsabilitatea divină față de poporul lui Dumnezeu care a fost cumpărat cu un preț scump prin lucrarea de pe crucea Golgotei. Astăzi nu mai este vorba de politică religioasă. Astăzi este vorba de Adunarea Dumnezeului Celui viu, ca ea să se regăsească și să devină o inimă și un suflet, respingând toate duhurile și învățăturile străine, și devenind astfel una unii cu alții și una cu Domnul nostru Isus Hristos.

Dacă ne uităm la ceea ce se oferă pe piața religioasă, vedem toate adaosurile de după plecarea Acasă a fratelui Branham. Așa cum o fac cu biblia, toți scot anumite pasaje și apoi ei „zidesc și zidesc”.

Iubiților, suntem atât de recunoscători lui Dumnezeu că nu reprezentăm nicio învățătură, nicio opinie, nicio cunoaștere. Dar la sfârșitul pelerinajului nostru vrem să putem spune un lucru: că am vestit tot sfatul lui Dumnezeu. Apropos, eu am făcut această afirmație duminica trecută la Zürich, și cineva care n-a înțeles aceasta, sau care poate aparținea altui grup, la ieșirea din adunare a făcut o remarcă unui frate: „Nu este adevărat că s-a vestit tot sfatul lui Dumnezeu”. Poți vedea din ce duh vorbesc astfel de oameni. Sigur că nu se poate vesti

întreg sfatul lui Dumnezeu într-o singură predică. Dar înainte ca Ioan să fie exilat pe insula Patmos, înainte că el să fi primit descoperirea lui Isus Hristos și apoi să fie scrisă, Pavel a putut spune deja în Fapte 20:26: „Eu v-am vestit tot sfatul lui Dumnezeu”. Dar există oameni care nu sunt în regulă cu ei înșiși, care se află într-un conflict interior și înțeleg greșit ceea ce se spune. Nu! Nimeni nu este sfătuitorul tainic al lui Dumnezeu, nici prorocii n-au fost. Poate că Moise știa mai multe decât Avraam, Avraam știa mai multe decât Enoh, Isaia știa mai multe decât Ilie. Dumnezeu a descoperit din ce în ce mai mult. Ceea ce este important pentru mine este ca în acest timp să vestesc tot sfatul lui Dumnezeu poporului lui Dumnezeu, și prin aceasta mă refer la toate făgăduințele lui Dumnezeu pentru acest timp. De mai mult n-am nevoie. Dacă după aceea Dumnezeu vrea să facă mai mult atunci El nu va întreba pe nimeni când o va face.

Așadar să ținem tare de aceasta: nu o credință, ci credința așa cum spune Scriptura, credința care este biruința care a biruit lumea. Nu o închipuire neclară despre Dumnezeu, nu o închipuire neclară despre Cuvântul Lui, nicio închipuire neclară despre ceea ce se întâmplă acum. Ci o descoperire clară a lui Dumnezeu, o descoperire clară a Cuvântului. Claritate despre ceea ce face Dumnezeu acum, nu de la noi, ci dăruită prin Duhul Sfânt, prin har. Este sau nu este așa?

Astăzi am citit în cartea pecetilor și aș dori s-o am în fața mea. Acolo este scris ce spune fratele Branham cu toată smerenia: „Nici eu n-am știut toate aceste lucruri”. Și noi mărturisim același lucru: noi n-am știut toate aceste lucruri, dar acum le cunoaștem, nu doar cu capul, ci am primit descoperirea prin Duhul în inimile noastre. Câți pot depune mărturie că ceea ce face Dumnezeu acum le-a fost descoperit cu adevărat de Dumnezeu? Spuneți „Amin”. Aceasta este ceea ce contează. Credeți-mă, aceasta este ceea ce contează. Noi putem predica sute de predici despre ceea ce a făcut Isus, despre ceea ce au făcut apostolii, despre Moise și Ilie, toate aceste predici sunt frumoase. Dar pentru că acum trăim la sfârșitul timpului de har, și anume într-o epocă profetică, profeția biblică se împlinește. Lui Daniel i s-a spus: „*Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului*”.

Așadar anumite lucruri au rămas ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Dar acum este timpul sfârșitului, prin urmare acesta este timpul în care aceste lucruri vor fi descoperite. Nu pentru că noi avem prioritate față de alții, ci pentru că noi trăim acum în această generație. Ferice de noi dacă recunoaștem timpul și ceasul, primim mesajul cu făgăduințele lui Dumnezeu. Bineînțeles că de propovăduire aparține întreaga Evanghelie.

O spun aici în mod deschis: la sfârșit, propovăduirea Evangheliei trebuie și va fi însoțită de tot ceea ce găsim relatat în slujba Domnului și în cele patru Evanghelii. Propovăduirea Evangheliei nu este o propovăduire goală, ci trebuie să fie însoțită de ceea ce ne este relatat în Evanghelii. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic atunci n-ar fi existat nicio Evanghelie, dar pentru că s-a întâmplat ceva lucrurile au fost scrise în Evanghelii. Și oriunde este propovăduită Evanghelia lui Isus Hristos trebuie să se întâmple și se vor întâmpla aceleași lucruri care au fost făgăduite; nu doar făgăduite, ci s-au întâmplat și au fost consemnate.

După ce totul este atât de frumos enumerat din slujba Sa, Domnul a dat făgăduința: „*cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl*”(Ioan 14:12). Și aceasta este o făgăduință ieșită din gura Domnului.

Dacă citim acum Evangheliile și luăm la inimă tot ceea ce a făcut Domnul și apoi ne gândim la propovăduirea Evangheliei atunci trebuie să contăm pe aceleași semne însoțitoare cu aceeași confirmare, cu semnele și minunile care au urmat, așa cum s-a întâmplat și atunci. Dumnezeu să-mi dăruiască răbdare, Dumnezeu a pus în inima mea credința pentru acest lucru. Eu nu mă pot îndoii de ceea ce a spus El. Când uneori mă uit la împrejurări sau chiar la mine, atunci spun: Doamne, ceea ce mi-ai promis Tu vrei să împlinești deja astăzi, dar eu încă îmi stau în cale și de aceea Tu nu mă poți folosi pe mine și pe noi toți, așa cum dorești să ne folosești. Să nu căutăm niciodată vina la Dumnezeu. Noi trebuie să credem că aceste lucruri sunt existente pentru noi, că ne-au fost făgăduite și că trebuie să se împlinească pentru că Domnul ni le-a promis. Acest lucru va fi de asemenea în

conformitate cu ceea ce a putut spune Pavel atunci: Împărăția lui Dumnezeu n-a venit la voi doar cu cuvinte, ci cu dovada Duhului și a puterii.

Știți ce a spus fratele Branham cu privire la capela din Jeffersonville? „În acest oraș s-au întâmplat mai multe lucruri decât ceea ce este relatat în Evanghelia și în Faptele apostolilor”. Dumnezeu Și-a împlinit Cuvântul, morții au fost înviați, a făcut să crească un nas nou în trei săptămâni, Dumnezeu a făcut minuni de creație, a făcut lucruri mai mari. Să avem doar niște lecții vizuale și să ne minunăm de toate acestea, sau să fim și noi prezenți acolo unde Dumnezeu face minuni? Aceasta este marea diferență. Noi nu vrem să aparținem de cei care se minunează, noi vrem să fim printre cei care cred. Pentru ca aceste semne miraculoase să-i urmeze pe cei ce cred. Și dacă noi credem așa cum spune Scriptura...Noi am auzit mărturia, joi și ieri seară aș fi vrut să jubilez când am auzit aceasta. Mai ales atunci când cunoști un caz și cunoști oamenii, iar apoi auzi că boala este incurabilă și moartea este la ușă, și apoi Dumnezeu face o minune de vindecare. Noi nu ne atribuim nouă acest lucru, dar noi ne-am rugat, am crezut și L-am luat pe Dumnezeu pe Cuvânt. Noi am cerut ca cei ce se încred în El să nu fie dați de rușine, și Dumnezeu a ascultat. Aș fi făcut cu mare plăcere un serviciu de laudă și mulțumire pentru a-I da Domnului slavă pentru ceea ce a făcut.

Dragii mei, să fim în așteptare înaintea Domnului și să nu stăm nepăsători, crezând că totul va fi bine. Nu! Ci noi cu interiorul nostru trebuie să ținem pasul, trebuie să avem un «Amin» în inima noastră, un «Aleluia!» pe buzele noastre. Dragii mei, Dumnezeu vorbește cu noi prin Cuvântul Lui scump și sfânt. Nu ne mai vorbește în pilde, ci în aceste zile ne vorbește în mod clar și deschis. Ferice de urechile care aud și de ochii care văd. Pe cât de sigur ai murit Tu pe crucea de pe Golgota, pe cât de sigur sunt eu vindecat. Pe cât de sigur ai fost Tu bătut și maltratată, pe atât de sigur ai purtat Tu păcatul și boala mea până sus pe cruce. Tu ai fost rănit din pricina păcatului meu, ai fost bătut din pricina bolii mele, pedeapsa mea ai luat-o asupra Ta ca eu să am pace și prin rănile Tale sunt vindecat. Este adevărat! Nu-i așa? Este adevărat. Atunci primește-o astăzi prin credință și nu mai cerși după ceva ce Dumnezeu ți-a dăruit deja. Ci mulțumește-I și o vei avea.

Credința este o încredere în ceea ce nădăjduiești. Noi nu nădăjduim pentru că noi vrem să nădăjduim, ci nădăjduim pentru că Dumnezeu a pus nădejdea în noi. O convingere neclintită despre lucrurile care nu se văd. În regulă. Tu încă nu vezi vindecarea, dar ai o convingere neclintită că ești vindecat. Aceasta este soluția. Și dacă crezi din inimă aceasta, atunci mărturisește-o cu gura ta și deja s-a întâmplat. Aceasta este calea lui Dumnezeu. Dacă crezi doar cu inima ta și nu mărturisești cu gura, atunci Diavolul va fi fie în urechea dreaptă fie în cea stângă; el va fi undeva și-ți va spune: ei bine, credința ta încă n-a ajuns la aceasta fiindcă nu îndrăznești s-o mărturisești.

Cu ajutorul lui Dumnezeu astăzi vrem să scăpăm de necredință. Ce au în comun credința cu necredința? Ce au în comun lumina cu întunericul? Ce au în comun cuvântul omului cu Cuvântul lui Dumnezeu?

Noi ne-am adunat aici înaintea Feței lui Dumnezeu nu doar pentru a asculta ceea ce are El de spus. Noi suntem aici pentru a trăi și a primi ceea ce ne-a făgăduit El. Astăzi să ne rugăm toți din toată inima, și nu numai. După ce ne vom ruga în felul aceasta și credința a crescut în noi vom începe să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a ascultat rugăciunile. Te-ai putea ruga timp de trei ore, dar dacă la sfârșitul rugăciunii nu ai certitudinea în inima ta că Dumnezeu te-a ascultat și ți-a dat ceea ce ai cerut, atunci te poți ruga încă trei ore și nu se va întâmpla nimic. Dar dacă te-ai rugat zece minute, ai căutat și ai găsit părțasia cu Dumnezeu și Duhul începe să lucreze în tine...

Predica a fost adusă, acum Duhul ia Cuvântul pentru a însufleți credința și a-i da aripi, pentru a se înălța; atunci roagă-te, roagă-te. Dar această rugăciune să fie urmată de încrederea credinței, iar apoi începe mulțumirea: „Doamne, Îți mulțumesc că m-ai ascultat! Doamne, Îți mulțumesc că m-ai vindecat! Îți mulțumesc că m-ai salvat!”. Acest lucru este necesar. Noi trebuie să dăm mărturie cu gura cu glas tare și să mărturisim ceea ce credem în tăcere în inimile noastre. Vrem s-o facem astăzi și noi vom vedea slava lui Dumnezeu. Dumnezeu este aici pentru a confirma Cuvântul Său în noi ca fiind adevărat. Lăudat și slăvit să fie Numele Lui sfânt! Amin.

Ne ridicăm pentru rugăciune. Înainte de a ne pleca capetele, de a închide ochii și a ne deschide inimile noastre permiteți-mi să dau mai departe o avertizare serioasă. Profitați de oportunitatea pe care ne-o oferă Dumnezeu, ție, mie, nouă tuturor. Oricine își recunoaște starea și știe că nu poate rezista în felul acesta înaintea lui Dumnezeu, pe toți cei ce încă n-au avut o trăire adevărată cu Domnul, care încă n-au trăit o adevărată convertire care duce la înnoire și nașterea din nou, vă rog în Numele Domnului Isus Hristos, nu lăsați să treacă pe lângă voi astfel de oportunități. Beneficiați de ele. Să nu vă fie rușine de oameni pentru că odată s-ar putea ca cuvintele „prea târziu” să treacă peste buzele voastre în cea mai mare disperare pe care cuvintele n-o pot descrie. Să profităm de astfel de ore pe care ni le oferă Dumnezeu. Nu doar pentru a asculta, ci și pentru a lua o decizie. Uneori oamenii sunt sub influența altor puteri fără ca ei să știe, fără să vrea și ei nu se pot ajuta singuri. Aceste ore să slujească pentru ca Domnul în Fața căruia ne-am adunat să ajute pe fiecare.

Eu vă întreb: cine a venit la El, cine L-a chemat, cine I-a cerut ceva și El să nu-i fi dat? Pe cine a izgonit El? El a curățat pe cei leproși, a dat vederea orbilor, a iertat păcatul păcătoșilor. El n-a alungat pe niciunul din cei ce au venit la El. Și astăzi noi avem aceeași făgăduință, este același Isus din Nazaret. Astăzi putem veni la El. Să nu-ți fie rușine în fața soțului tău, în fața soției tale, să nu-ți fie rușine te tine însuți și să nu-ți fie rușine în fața altora. Vino la Domnul, acceptă-L, primește-L. Fii pregătit în inima ta să pui capăt vieții fără Dumnezeu pentru a putea începe o viață nouă. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, nimeni nu poate merge pe ambele căi în același timp, fie că suntem pe calea cea largă care duce la pieire, fie că venim la poarta cea strâmtă. Dar mai întâi vine Poarta, această Ușă care este Isus Hristos. Fiecare om care se naște în această lume este pe calea cea largă. Dar înainte de a păși pe calea strâmtă ajungem la o Poartă. Strâmtă este Poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o găsesc.

Astăzi această Poartă este chiar în fața ta. Astăzi Isus este chiar la ușa inimii tale și bate. Timpul este serios, este din ce în ce mai scurt. Venirea Domnului se apropie. Fie ca nimeni să nu rămână în urmă pentru a-și reproșa că a refuzat oferta harului lui Dumnezeu. Suflete drag ia în considerare prețul și decide singur ce este mai bine: să-ți pui

fericirea în joc și să faci mai departe ca până acum? Sau să ai curajul de a rupe cu totul ceea ce te împiedică să treci prin poarta cea strâmtă și să mergi pe calea îngustă? Astăzi să iei această decizie în inima ta, între tine și Dumnezeuul tău, și anume acum în această clipă. Copiii nu sunt în mod automat credincioși pentru că părinții lor sunt credincioși. Noi avem nevoie de o trăire personală cu Domnul. El este aproape de noi, eu știu aceasta, eu știu că El cheamă, eu știu că El avertizează și știu că cei cărora li s-a adresat știu acest lucru. Astăzi dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile fiindcă va veni ziua când vă veți lupta și atunci Dumnezeu nu vă va asculta pentru că va fi prea târziu.

Astăzi Domnul cheamă, astăzi să veniți. Vă spun și taina de aici. Cine vrea să trăiască o convertire secretă, ascunsă de ceilalți, acela o încercă în felul propriu. Un om care este cuprins de Duhul lui Dumnezeu este rușinat de propriile păcate și de tot ceea ce n-a făcut corect înaintea lui Dumnezeu. Dar nu ne este rușine să venim la Domnul. Nu încercați de unul singur, nu veți reuși. Chemați Numele Domnului și veți fi salvați. Chemați-L acum. Și nu vă gândiți în inima voastră: fac aceasta în inima mea și cu mine însumi. Și aici trebuie să se împlinească ceea ce spune Scriptura. Așa este scris în Rom. 10:10: *„prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”*.

Este absolut necesar ca un om care dorește să fie salvat să recunoască faptul că este pierdut și să-L cheme pe Domnul ca Salvator, să-și recunoască propria condamnare și apoi să accepte salvarea prin credință. Inimă dragă, noi nu vrem doar să fi propovăduit tainele lui Dumnezeu, ci noi vrem ca oamenii să se nască din nou la o nădejde vie și să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să ia Cuvântul lui Dumnezeu și să lucreze prin Sângele Mielului în cei răscumpărați și în cei care urmează ca să mai vină, pentru ca nimeni să nu fie exclus.

Dumnezeu să ne ajute s-o luăm la inimă. Nu este chemarea mea, ci este chemarea lui Dumnezeu. Căci așa a spus Duhul lui Dumnezeu prin Pavel: *„și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!”*.

În timp ce ne ținem capetele plecate vreau doar să întreb dacă cineva dorește să răspundă chemării lui Dumnezeu. Nu pot doar să arunc plasa și s-o las în ocean. Trebuie să-I dau Domnului posibilitatea să-i salveze pe cei care El îi cheamă. În timp ce ne plecăm capetele, vă rog, dacă Domnul vă cheamă ridicați scurt mâna ca să vă includem în rugăciune. Dumnezeu să binecuvânteze peste tot. Pretutindeni sunt mâini ridicate. Slavă lui Dumnezeu! Ce bucurie este în ceruri când Duhul lui Dumnezeu poate lucra pocăința pentru iertarea păcatelor și credința în lucrarea de răscumpărare isprăvită. Amin.

Credința este o încredere în ceea ce încă n-ai văzut, dar știi că Dumnezeu a făgăduit. Mai întâi credem și apoi vedem. Și fiindcă am crezut de aceea o vom vedea și o vom trăi. Aleluia! Laudă Dumnezeului nostru. Credeți fiindcă este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Evanghelia lui Isus Hristos trebuia să fie predicată în Numele Lui tuturor popoarelor pentru iertarea păcatelor. Astăzi am propovăduit Evanghelia în Numele Domnului pentru iertarea păcatelor voastre. Astăzi puteți crede, puteți trăi și o puteți lua cu voi acasă, pentru că Dumnezeu Se ține de Cuvânt. El a făcut un legământ nou în Sângele Lui și spune: „Acesta este Sângele noului legământ”. Fie ca Numele Domnului să fie lăudat și cinstit.

Câți cred că Domnul v-a iertat păcatele? Permiteți-mi să vă văd mâinile. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Dacă cineva are îndoieli atunci după adunare vă rog să veniți în față. Aici sunt frați la dispoziție care se vor ruga pentru voi. Sunt oameni care nu pot străpunge singuri. Și atunci noi suntem la dispoziție pentru a-i sprijini în rugăciune pentru ca ei să poată străpunge prin harul lui Dumnezeu. Cine a așteptat vindecare de la Dumnezeu și crede că a primit-o și trăit-o? Laudă Dumnezeului Celui viu. Trebuie să începem să-L credem pe Dumnezeu din inimă și s-o mărturisim cu gura noastră – acest lucru este foarte important. Credeți-mă, acest lucru este important: trebuie să mărturisim cu gura ceea ce credem în inima noastră și apoi îl vom avea.

Voi toți cunoașteți Cuvântul din Marcu 11, ceea ce cerem în rugăciune și credem din inimă. Trebuie doar s-o exprimăm și se va întâmpla așa cum am spus-o. Aleluia! Slăvit să fie Dumnezeul nostru. Amin!